

Lekcja 7

12 listopada

ZWYCIĘSTWO CHRYSTUSA NAD ŚMIERCią

Zakres studium: 1 Kor 15,4-28.32.42.49-56; Kol 1,17-18; Ap 1,17-18.

Część I: Przegląd

Krzyż jest zwycięstwem Chrystusa nad grzechem, śmiercią i diabłem, a Jego zmartwychwstanie jest kulminacyjnym triumfalnym dokonaniem. Śmierć nie mogła zatrzymać Jezusa, gdyż nigdy nie popełnił On grzechu i był bezgrzeszny w całym swoim postępowaniu. Śmierć Jezusa jest najważniejszym z Jego dokonań. Jednak krzyż bez zmartwychwstania byłby jedynie piękną filozofią niesamolubnej ofiary bez żadnego praktycznego zbawczego znaczenia. Ponadto krzyż bez zmartwychwstania byłby dowodem ofiarnej miłości, ale nie miałby mocy zmieniania ludzi i nie przynosiłby ostatecznego rozwiązania problemu grzechu i śmierci, nie mogąc dać życia wiecznego wierzącym (Rz 3,21-26).

Zmartwychwstanie Chrystusa ma kluczowe znaczenie. Dzięki Jego zmartwychwstaniu sprawiedliwi także mogą zostać wskrzeszeni. On jest kluczem do otwarcia wszystkich innych grobów! Apostoł Paweł wyjaśnia tę prawdę o Jezusie: „On także jest Głową Ciała, Kościoła; On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim był pierwszy” (Kol 1,18). Chrystus zajmuje wyjątkowe i jedyne w swoim rodzaju miejsce, mając wyłączną władzę, gdyż jest Stwórcą. On doświadczył zmartwychwstania jako wyniku współdziałania całej Trójcy (J 10,17-18; Dz 2,24; Rz 8,11; Ga 1,1). On ma moc wskrzeszania ludzi (J 11,25), bo pokonał śmierć. Choć niektórzy ludzie zostali wskrzeszeni jeszcze przed Jego zmartwychwstaniem, jak Mojżesz i Łazarz, zmartwychwstali jedynie na mocy przyszłej zwycięskiej śmierci Chrystusa (Ef 1,4; 1 P 1,20; Ap 13,8). Doskonałe życie Chrystusa, Jego śmierć i zmartwychwstanie są podstawą nowego życia dla wszystkich, którzy wierzą w Niego. Bez Jego śmierci nie ma życia wiecznego. Jak przez Adama przyszła śmierć, tak przez Jezusa Chrystusa „przyszło zmartwychwstanie” i w Nim „wszyscy zostaną ożywieni” (1 Kor 15,21-22). Chrystus jest „pierwsiem tych, którzy zasnęli” (1 Kor 15,20).

Część II: Komentarz

Chrystus żyje

„Jezus Chrystus zmartwychwstał! On żyje!”. Ten fakt był najbardziej zdumiewającą i poruszającą nowiną głoszoną w dniu Jego zmartwychwstania (Mk 16,6; Łk 24,34). Dzisiaj jest on najważniejszą nowiną ewangelii. Jezus nie pozostał w grobie - On zmartwychwstał! Śmierć nie mogła Go zatrzymać, bo jest On sprawiedliwy i nigdy nie zgrzeszył (J 14,30; 2 Kor 5,21; Hbr 4,15). Chrystus wielokrotnie przepowiedział swoją śmierć i zmartwychwstanie uczniom, ale oni nie rozumieli, o czym mówił, bo w tamtym czasie wydawało się im to nie mieć sensu (Mt 16,21; Mk 8,31-32; Łk 18,31-34). Podczas ostatniej wieczerzy z uczniami Jezus zapowiedział, że zostanie wydany i umrze, ale powróci do życia: „Ale powiadam wam: Nie będę pił odtąd z tego owocu winorośli aż do owego dnia, gdy go będę pił z wami na nowo w Królestwie Ojca mego” (Mt 26,29; por. Mk 14,25).

Kiedy uczestniczymy w Wieczerzy Pańskiej, dajemy tym wyraz naszej wierze w zmartwychwstanie Chrystusa. Apostoł Paweł mówi: „Albowiem, ilekroć ten chleb jecie, a z kielicha tego pijecie, śmierć Pańską zwiastujecie, aż przyjdzie” (1 Kor 11,26). Kiedy wierzący przyjmują chrzest, także potwierdzają swoją wiarę w zmartwychwstanie Chrystusa oraz ich pragnienie życia nowym życiem wiary: „my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa (...) pogrzebani (...) jesteśmy (...) abyśmy jak Chrystus wskrzeszony został z martwych (...) tak i my nowe życie prowadzili” (Rz 6,3-4). Tak więc chrześcijański chrzest jest praktykowany jako upamiętnienie śmierci, pogrzebania i zmartwychwstania Chrystusa.

Po sześćdziesięciu latach rozłąki apostoł Jan ujrzał uwielbionego Jezusa. Zbawiciel ukazał się Janowi i powiedział: „Byłem umarły, lecz oto żyję na wieki wieków” (Ap 1,18). Chrześcijaństwo to życie, które otrzymujemy od Jezusa na mocy Jego śmierci za nas. On może dać nam to życie, bo zmartwychwstał. Ponieważ żyje, może stosować do nas wszystko, czego dokonał na krzyżu. To jest sednem Jego wstawienniczej służby dla nas.

Ewangelia według zmartwychwstania (1 Kor 15)

Najlepszym wyjaśnieniem znaczenia zmartwychwstania Jezusa Chrystusa jest 1 Kor 15, w którym apostoł Paweł tłumaczy, dlaczego zmartwychwstanie Jezusa jest tak ważne. Po pierwsze, Paweł podaje historyczny powód

i dowodzi, że zmartwychwstanie Chrystusa miało licznych świadków. Gdyby próbować obalić ich świadectwo, trzeba byłoby dowieść, że każdy z nich był fałszywym świadkiem. Chrystus ukazał się między innymi Piotrowi, apostołom, Jakubowi i pięciuset wyznawcom, a w końcu także Pawłowi (1 Kor 15,5-8).

Następnie Paweł przeprowadza wywód teologiczny na poparcie zmartwychwstania, przedstawiając kilka najważniejszych punktów:

1. Gdyby nie było zmartwychwstania, to także Jezus Chrystus nie zmartwychwstałby (1 Kor 15,13.16).
2. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, nasze zwiastowanie byłoby daremne (1 Kor 15,14).
3. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, nasza wiara byłaby daremna (1 Kor 15,14). Grecki przymiotnik *kenos* znaczy także „bezużyteczny” i „pusty”. Nasza wiara straciłaby swoją treść i moc, jeśli Jezus pozostałby martwy.
4. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, umarli nie mieliby szansy na zmartwychwstanie (1 Kor 15,15). Nie byłoby żadnej nadziei dla umierających.
5. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, byłibyśmy fałszywymi świadkami Boga, świadcząc o Bogu, że wskrzesił Chrystusa (1 Kor 15,15). Zatem gdyby Jezus nie zmartwychwstał, obraz Boga i Jego charakter byłby wypaczony, a my przedstawilibyśmy Go w błędnym świetle. Jednak Ojciec naprawdę wzbudził Chrystusa z martwych.
6. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, nasza wiara byłaby daremna (1 Kor 15,17). Grecki przymiotnik *mataios* znaczy „bezwartościowy”. Gdyby nie zmartwychwstanie Chrystusa, nasza wiara w Boga nie miałaby dla nas żadnego znaczenia.
7. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, nie byłoby przebaczenia naszych grzechów i nadal ciążyłyby one nad nami (1 Kor 15,17). Jako grzesznicy, zasługujemy wyłącznie na wieczną śmierć.
8. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, nie mogliby zmartwychwstać ci, którzy zasnęli w wierze w Niego (1 Kor 15,18), bo nie byłoby dla nich życia wiecznego.
9. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, a nasza nadzieja w Nim dotyczyłaby tylko doczesnego życia, byłibyśmy ze wszystkich ludzi najbardziej godni politowania (1 Kor 15,19). Paweł używa greckiego przymiotnika *eleemos*, który dosłownie znaczy „nędzny”. Zatem gdybyśmy głosili jedynie miłe filozoficzne rozważania o Jezusie, dotyczące tylko doczesnego życia, byłibyśmy nędzni według Pawła, bo Jezus został ukrzyżowany i umarł, więc gdyby nie zmartwychwstał, śmierć byłaby ostatecznym losem wszystkich ludzi.
10. Gdyby umarli nie mieli zmartwychwstać, to powinniśmy „jeść i pić, bo jutro pomrzemy” (1 Kor 15,32). Naszym życiowym hasłem powinno wówczas być *carpe diem*, abyśmy doświadczali możliwie dużo szczęścia i radości w tym życiu.

Następnie Paweł dokonuje praktycznej obserwacji agrokulturowej w celu zilustrowania zmartwychwstania: „To, co siejesz, nie ożywa, jeśli nie umrze” (1 Kor 15,36). Ziarno musi najpierw zostać pochowane w glebie, by potem wydać nowe życie na większą skalę (np. z jednego ziarna wyrasta całe drzewo). Choć nasze śmiertelne ciało umrze, zmartwychwstanie ciało nieprzemijające (1 Kor 15,42) dzięki stwórczej mocy Boga. Wówczas będziemy „nosili obraz niebieskiego człowieka” (1 Kor 15,49).

Podczas powtórnego przyjścia Chrystusa (1 Kor 15,23) ci, którzy zasnęli, zostaną wzbudzeni „w jednej chwili, w oka mgnieniu” (1 Kor 15,52), „albowiem to, co skażone, musi przyoblec się w to, co nieskażone, a to, co śmiertelne, musi przyoblec się w nieśmiertelność” (1 Kor 15,53).

„Pochłonięta jest śmierć w zwycięstwie!” (1 Kor 15,54; por. Iz 25,8). Następnie Paweł pisze o wspaniałym, triumfalnym okrzyku zwycięstwa (słowo „zwycięstwo” jest użyte trzykrotnie w tej ostatniej części rozdziału): „Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje?” (1 Kor 15,55). Chwalmy Pana, bo to zwycięstwo nad śmiercią jest dane wierzącym w Jezusa Chrystusa. Jakże wdzięczni powinniśmy być Bogu (1 Kor 15,57).

Ogłoszenie nadziei

Apostoł Paweł z naciskiem przypominał pierwszym chrześcijanom o tych, którzy zasnęli w wierze, pokładając nadzieję w powtórным przyjściu Chrystusa. Paweł uświadamiał tym, którzy pozostali, że nie mają powodu do rozpacz, bo mogą polegać na pewnej nadziei: „A nie chcemy, bracia, abyście byli w niepewności co do tych, którzy zasnęli, abyście się nie smucili, jak drudzy, którzy nie mają nadziei. Albowiem jak wierzymy, że Jezus umarł i zmartwychwstał, tak też wierzymy, że Bóg przez Jezusa przywiedzie z nim tych, którzy zasnęli. A to wam mówimy na podstawie Słowa Pana, że my, którzy pozostaniemy przy życiu aż do przyjścia Pana, nie wyprzedzimy tych, którzy zasnęli. Gdyż sam Pan na dany rozkaz, na głos archanioła i trąby Bożej zstąpi z nieba; wtedy najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, potem my, którzy pozostaniemy przy życiu, razem z nimi porwani będziemy w obłokach w powietrze, na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem. Przeto pocieszajcie się nawzajem tymi słowami” (1 Tes 4,13-18). Zwróć uwagę, że podczas powtórnego przyjścia Jezus nie będzie chodził po Ziemi, ale zatrzyma się w powietrzu, kiedy sprawiedliwi zmarli zostaną wskrzeszeni, a żyjący sprawiedliwi - przemienieni. Razem zostaną oni zabrani w powietrze na spotkanie Pana, aby być z Nim na zawsze.

Ci, którzy umierają w Panu, nie muszą się martwić o nic, bo powrócą do życia. Jan napisał: „Błogosławieni są odtąd umarli, którzy w Panu umierają. Zaprawdę, mówi Duch, odpoczną po pracach swoich; uczynki ich bowiem idą za nimi” (Ap 14,13).

Część III: Zastosowanie

1. Dlaczego zmartwychwstanie Jezusa jest tak ważne? Co by było, gdyby Jezus tylko dał nam przykład posłusznego życia, niesamolubnej służby i miłości, a potem umarł za nas i nie zmartwychwstał?
2. Jak obrzęd chrztu upamiętnia zmartwychwstanie Chrystusa i wyraża wiarę w nie?
3. Co jest ważniejsze z teologicznego punktu widzenia: Modlitwa Jezusa Chrystusa w Getsemane, Jego śmierć na krzyżu na Golgocie, czy Jego zmartwychwstanie? Co było i jest w centrum wszystkich działań Chrystusa i dlaczego?